

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/155/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121204703
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5121204703.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 – Michle, IČO: 64 948 242, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava – Staré Mesto, IČO: 47 251 336, právne zastúpená ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava – Staré mesto, IČO: 36 708 771, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/X, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Sabína Hodoňová, PhD., advokátka so sídlom E. F. G. XX, XXX XX D., o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 4. júla 2023 č. k. 49C/34/2021-367, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi voči žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že právny úkon – dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá 14.7.2020 medzi H. I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/X, XXX XX D. ako manželom a žalovanou ako manželkou, na základe ktorej nadobudla žalovaná do výlučného vlastníctva

- byt č. X nachádzajúci sa na X. p., vchod X, bytového domu so súpisným číslom XXX vedeného Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor, okres Žilina, obec D., katastrálne územie D., zapísaný na LV č. XXXX, postavený na pozemku registra „C“ parc. č. 1264/8 o výmere 213 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie,
- spolu s priestorom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/6
- a spoluvlastníckym podielom k pozemkom: registra „C“ parc. č. 1264/1 o výmere 917 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie a registra „C“ parc. č. 1264/8 o výmere 213 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/6,

zapísané na LV č. XXXX vedený Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor okres Žilina, obec D., katastrálne územie D., podľa ktorej bol Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor dňa 09.09.2020 povolený vklad vlastníckeho práva pod č. V 6399/2020, je voči žalobcovi právne neúčinný. Vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného a druhoinsťančného konania právo.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril s obchodnou spoločnosťou r o t, s.r.o., dňa 13.1.2020 Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 000745/CORP/2019 na základe ktorej mu bol poskytnutý úverový limit vo výške 140.000,- Eur. H. I. B., I. J. B., I. K. L. a žalobca uzatvorili dňa 13.1.2020 Dohodu

o ručení č. 000745B/CORP/2019 na základe ktorej sa ručiteľia zaviazali, že ak dlžník r o t, s.r.o., nesplní svoj záväzok zo zmluvy o kontokorentnom úvere, uspokojia žalobcu ručiteľia v celom rozsahu nesplneného záväzku. Oznámenie o výpovedi úverového limitu poskytnutého spoločnosti r o t, s.r.o. vystavené žalobcom 1.12.2020 bolo doručené spoločnosti r o t, s.r.o. 3.12.2020, zásielka adresovaná H. I. B. bola vrátená žalobcovi 7.1.2021 v dôsledku, že si adresát zásielku neprevzal. Výzva na úhradu záväzku po splatnosti z 5.1.2021 adresovaná žalobcom spoločnosti r o t, s.r.o. bola spoločnosti doručená 12.1.2021, ručiteľovi H. I. B. zásielka nebola doručená, lebo si ju neprevzal v odbernej lehote a zásielka sa vrátila žalobcovi 10.2.2021. Na majetok dlžníka r o t, s.r.o. bol s účinnosťou 23.2.2021 vyhlásený konkurz. Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 29.4.2020 č. k. 46C/2/2020-43 bolo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalovanej a H. I. B. za trvania manželstva zrušené, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť 2.6.2020 a návrh na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva bol podaný zo strany žalovanej 13.1.2020. 14.7.2020 bola medzi H. I. B. a žalovanou uzatvorená dohoda o vyporiadaní BSM, na základe ktorej (v spojení s dodatkom č. 1 k dohode) byt č. X vo vchode č. X na X. poschodí nachádzajúci sa v obytnom dome so súpisným číslom XXX, postavený na pozemku registra „C“ parc. č. 1264/8 ako aj spoluvlastnícky podiel k pozemku č. 1264, garáž na parcele č. 1264/5, osobný automobil Renault Clio, peňažný účet v H. L. pripadli do výlučného vlastníctva žalovanej; peňažné účty v H. L., M. L., ako aj podiel spoločníka v obchodnej spoločnosti r o t, s.r.o. pripadli do výlučného vlastníctva H. I. B.. Vklad vlastníckeho práva k predmetnému bytu bol povolený 9.9.2020. Na základe darovacej zmluvy uzatvorenej 1.4.2021 medzi žalovanou ako dárkyňou a E. N. B. ako obdarovanou bol dňa 2.6.2021 povolený vklad vlastníckeho práva k bytu č. 3 vo vchode 4, druhé poschodie obytného domu s. č. XXX zapísaný na LV XXXX v prospech E. N. B., pričom návrh na vklad bol podaný 8.4.2021. Z dôvodu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu ohľadne pasívnej vecnej legitímácie poukázal na odôvodnenie odvolacieho súdu v rozsudku č. k. 7Co/142/2022-299 v časti, v ktorej uvádza, že v prospech žalovanej je nutné vyhodnotiť v súvislosti s odporovaným právnym úkonom – dohodou o vyporiadaní BSM, a nie v súvislosti s následným uzatvorením darovacej zmluvy, na základe ktorej disponovala so získaným majetkom tak, že tento darovala bez akéhokoľvek protiplnenia. Dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatvorená medzi žalovanou a jej manželom, teda medzi blízkymi osobami, a k tomuto právnemu úkonu došlo v posledných troch rokoch, a preto nie je potrebné preukazovať úmysel ručiteľa H. I. B. ukrátiť žalobcu ako svojho veriteľa.

Dlžník, obchodná spoločnosť r o t, s.r.o. je v konkurze a vzhľadom na celkový rozsah prihlásených pohľadávok do konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka

(244.771,22 Eur a podľa vyjadrenia žalobcu ku dňu 4.3.2022 majú predstavovať

364.952,10 Eur) výšku pohľadávky žalobcu (127.865,62 Eur), ocenenie majetku dlžníka

r o t, s.r.o. k 10.6.2021 – 141.242,38 Eur a podľa vyjadrenia žalobcu zo dňa 4.3.2022 na sumu 190.481,66 Eur možno uviesť, že pohľadávka žalobcu nebude v konkurznom konaní - s prihladením na skutočnosť, že podľa zmluvnej komunikácie medzi žalobcom a dlžníkom neboli predmetom záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku žalobcu hnutelné veci, teda zásoby žalobcu (predmetom záložného práva boli len pohľadávky žalobcu) - uspokojená v celom rozsahu. Nebolo pritom medzi stranami sporu sporným, že ku dňu vyhlásenia rozsudku je spoločnosť r o t, s.r.o. v konkurze a pohľadávka žalobcu uspokojená nebola.

Zároveň sa žalobca v dôsledku uzavretej dohody o vyporiadaní BSM nemôže uspokojiť z majetku patriaceho ručiteľovi H. I. B., keďže všetok majetok významnej hodnoty (byt, hnutelné veci) nadobudla žalovaná. H. I. B. nadobudol na základe dohody o vyporiadaní BSM obchodný podiel v obchodnej spoločnosti r o t, s.r.o., ktorá však v tom čase smerovala do konkurzu a prostriedky na účte v H. L. O. M. L., na ktorých účtoch nemal mať manžel žalovanej nič, len zostatky z výplat (podľa výpovede žalovanej na pojednávaní 17.12.2021). Naproti tomu žalovaná nadobudla na základe predmetnej dohody byt, osobný automobil, peňažné prostriedky na peňažnom účte, a to bez povinnosti vyplatiť manžela. O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide pritom len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty sa dlžníkovi naozaj dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná rovnocenná náhrada. Žalovaná tvrdila, že hodnota obchodného podielu v obchodnej spoločnosti r o t, s.r.o. bola vo výške

74.078,13 Eur a hodnota bytu bola vo výške 120.000,- Eur, z ktorého žalovaná započítala len polovicu. Žalovanou tvrdené vnosi do spoločného majetku od jej rodičov boli na úrovni 40.000,- Kčs (v prepočte 1.326,26 Eur). Tieto vnosi žalovanej do majetku BSM okrem toho, že neboli preukázané, keďže jediným dôkazom, ktorý žalovaná predložila bolo čestné vyhlásenie o darovaní sumy 30.000,- Kčs zo strany rodičov (čo však nepreukazuje použitie predmetných prostriedkov na zaobstaranie majetku nadobudnutého do BSM), nemožno zarátat' vo väčšej výške ako by boli vynaložené, keďže každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho majetku vynaložil na spoločný

majetok (§150 Občianskeho zákonníka). Preto nebolo možné zobrať pri nadobúdaní bytu do úvahy len polovičnú hodnotu, keďže vnosy vo výške 60.000,- Eur z výlučného majetku žalovanej do BSM neboli preukázané. Rovnako obchodný podiel v spoločnosti r o t, s.r.o. nebol ohodnotený odborným, resp. znaleckým posudkom, pri vyhodnotení ktorého by bolo prihliadané aj na stratu obchodnej spoločnosti a aj na pokles tržieb od obdobia roku 2019 do 1-6/2020, ktorá bola uvádzaná v účtovnej závierke, zostavenej k 31.12.2020, a preto nebola v spore preukázaná hodnota predmetného obchodného podielu. Teda v rámci dohody o vysporiadaní BSM nadobudol manžel žalovanej majetok oveľa nižšej hodnoty ako žalovaná, berúc do úvahy skutočnosť, že hodnota obchodného podielu by vzhľadom na situáciu v spoločnosti nebola na základe príp. vyhotoveného znaleckého posudku vyššia ako hodnota, ktorú uvádzala žalovaná bez dojednaní povinnosti zaplatiť náhradu na dorovnanie vysporiadacích podielov manželovi žalovanej nie je ekvivalentným právnym úkonom. Vzhľadom na to, že manžel žalovanej v rámci vysporiadania BSM nadobudol obchodný podiel v spoločnosti dlžníka r o t, s.r.o., voči ktorému má žalobca pohľadávku a na ktorého v krátkom čase po vysporiadaní BSM bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok tejto spoločnosti (ktorý podával samotný dlžník r o t, s.r.o.), pričom už v čase spisovania dohody o vysporiadaní BSM mala obchodná spoločnosť problémy, čo potvrdil aj svedok H. I. B. podľa výpovede na pojednávaní 22.3.2022, kedy uviedol, že v novembri 2019 odišiel jeden obchodný zástupca spoločnosti a ďalší dvaja mali odísť vo februári 2020, prevádzka spoločnosti bola zatvorená do konca leta 2020, dohoda o vysporiadaní BSM, kedy žalovaná nadobudla všetky aktíva vo forme hnuteľných a nehnuteľných vecí uspokojenie žalobcu z majetku jej manžela ako ručiteľa vylučovala.

Pokiaľ žalovaná tvrdila, že náležitú starostlivosť za účelom spoznania úmyslu jej manžela ukrátiť žalobcu ako jeho veriteľa vyvinula informovaním sa u manžela na jeho ďalšie záväzky a oboznámením sa s účtovnou závierkou obchodnej spoločnosti

r o t, s.r.o., ktorej obsah jej vysvetlil manžel, ktorého vysvetlenie jej postačovalo a dôverovala mu, že uvádza pravdivé informácie, je potrebné uzavrieť, že náležitá starostlivosť zo strany žalovanej nebola takýmto spôsobom vyvinutá, keďže žiadne ďalšie informácie a podklady, ako tie, ktoré jej predložil jej manžel, navyše za situácie, kedy v rámci svojej výpovede 17.12.2021 uviedla, že jej dôvera v manžela v dôsledku toho, že si zobral osobnú pôžičku v banke, bola v roku 2019 otrásená, nezisťovala. Irelevantným je potom dátum vyhotovenia na účtovnej závierke spoločnosti r o t, s.r.o. k 30.6.2020 vo vzťahu, ku ktorému strany sporu zaujali obsahlu argumentáciu, ktorá však pre posúdenie vyvinutia náležitej starostlivosti zo strany žalovanej nebola podstatná, keďže aj táto účtovná závierka bola žalovanej predložená jej manželom, teda osobou jej blízkou, s ktorým bol úkon zrealizovaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/4/2016). Iná zisťovacia aktivita žalovanej v spore preukázaná nebola (napr. zisťovanie v bankách, registri exekúcií, príp. zisťovacia aktivita u iných osôb ako je samotný manžel).

K relatívnej neplatnosti právneho úkonu – ručiteľského vyhlásenia manžela žalovanej uviedol, že prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou, alebo vykonávanie správy spoločných vecí oboch manželov, ale ide o úkon, spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov osobitne. Je zrejmé, že ručiteľský záväzok ručiteľa H. I. B. sa netýka spoločných vecí manželov, ale malo ním dôjsť k posilneniu zabezpečenia pohľadávky žalobcu voči obchodnej spoločnosti r o t, s.r.o..

Vo vzťahu k vymáhateľnej pohľadávke poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2022, podľa ktorého pojem vymáhateľná pohľadávka je potrebné chápať ako pohľadávku, ktorú je možné úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, pričom pohľadávka, ktorá bola žalobcom voči ručiteľovi H. I. B. uplatnená v súdnom konaní a súdom priznaná (zatiaľ neprávoplatne), tieto kritériá spĺňa. Podľa ustálenej judikatúry súdov vyššieho stupňa nie je pre úspech žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu významné, že vymáhateľná pohľadávka sa stane splatnou neskôr, ako dôjde k odporovanému právnemu úkonu. K vykonateľnosti výroku poukázal na vyššie uvedený rozsudok odvolacieho súdu z 22.2.2023, a to bod 12 a k opätovnej námietke žalovanej o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k majetku ručiteľa H. I. B. a ostatných dvoch ručiteľov na bod 18 odôvodnenia tohto rozsudku.

2. Návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedkýň navrhovaných žalovanou J. M. a P. B., a to ku skutočnostiam týkajúcich sa toho, čo viedlo žalovanú k podaniu návrhu na zrušenie BSM a ako bola pre ňu žaloba podaná v tejto veci prekvapivá, zamietol, keďže skutočnosti, ku ktorým sa mali svedkyne vyjadrovať neboli v spore spornými a ich opätovné preskúmavanie, resp. potvrdzovanie by nemalo dopad na vyhodnotenie otázky, či bola zo strany žalovanej preukázaná náležitá starostlivosť a teda ani na rozhodnutie súdu v tejto veci. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 CSP, keď žalobca

bol úspešný v časti žaloby, ktorej vyhovel o určení neúčinnosti právneho úkonu a v časti, v ktorej bola žaloba právoplatne zamietnutá – povinnosť žalovanej strpieť úkony žalobcu smerujúce k uspokojeniu pohľadávky bol neúspešný. Preto obe strany sporu mali vo veci približne polovičný úspech a polovičný neúspech.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalovaná. Poukazovala na to, že pri riešení otázky odporovateľnosti právneho úkonu aj v prípade úkonov voči blízkym osobám dochádza k rozdeleniu dôkazného bremena tak, že žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii jeho vymáhateľnej pohľadávky a k existencii objektívnej stránky odporovateľnosti, t. j. objektívnej skutočnosti, že odporovaným úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky a napokon toho, že osoba, proti ktorej žaloba smeruje, mala z odporovateľného právneho úkonu prospech, teda je v spore pasívne vecne legitimovaná. Následne dôkazné bremeno predchádza na žalovanú, ktorá ako blízka osoba v prípade ktorej sa prezumuje úmysel manžela žalovanej ako dlžníka ukrátiť žalobcu ako veriteľa, musí preukázať, že tento úmysel ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Žalobca nepreukázal, že odporovaným právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky. Obmedzil sa na tvrdenie, že nemá vedomosť o inom majetku dlžníka v konaní, ani v jednom zo svojich písomných alebo ústnych podaní netvrdil, že dlžník žiaden iný majetok spôsobilý na uspokojenie jeho pohľadávky nemá. S ohľadom na absenciu tohto tvrdenia nemohol produkovať ani žiadne dôkazy smerujúce k preukázaniu toho, že odporovaným úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky. Žalobca v priebehu celého konania obmedzil dokazovanie na to, či žalovaná vynaložila náležitú starostlivosť tomu, aby mohla rozpoznať úmysel svojho manžela ukrátiť veriteľa a napriek tomu, že žalovaná na to upozorňovala, nepreukázal ani sa nesnažil preukázať, že došlo k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky. Dokonca pri výsluchu dlžníka – manžela žalovanej ani nepoložil otázku, či má prostriedky na uspokojenie pohľadávky. Ak by žalobca tvrdil, že dlžník žiaden majetok spôsobilý na uspokojenie jeho pohľadávky nemá a túto skutočnosť by preukázal, musela by toto tvrdenie žalovaná poprieť a následne k nemu produkovať dôkazy. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nemá vedomosť o ostatnom majetku dlžníka, je povinný tvrdiť a preukázať, že pre zistenie o neexistencii ďalšieho majetku dlžníka učinil minimálne v rozsahu verejne dostupných registrov, akým je katastrálny portál, ktorý by mohol naznačiť, či je dlžník spôsobilý plniť svoje záväzky. Po prvýkrát také tvrdenie žalobca formuloval až v záverečnej reči na pojednávaní 4.7.2023, avšak nie v rámci svojho bremena tvrdenia. Táto skutočnosť sama osebe vedie k nedôvodnosti žaloby žalobcu. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/124/2020, ako aj na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoKR/82/2019. Pokiaľ súd žalovanej vytkol v súvislosti s ekvivalentnosťou právneho úkonu, že vo vzťahu k obchodnému podielu v obchodnej spoločnosti r o t, s.r.o. neboli podložené odborným vyjadrením alebo znaleckým posudkom, tak na predloženie takéhoto dôkazu zaťažovalo žalobcu a nie žalovanú. Záver súdu prvej inštancie s ohľadom na stratu spoločnosti by hodnota obchodného podielu nebola vyššia ako uvádzala žalovaná, ide o záver neplynúci z vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o jednotlivé údaje, uvedené v účtovnej závierke žalobca netvrdil, ani nepreukázal ich nesprávnosť. Pri vysporiadaní BSM sa vychádza z vecí ku dňu zániku BSM, teda ku dňu

2. júna 2020, resp. ku dňu uskutočnenia napádaného úkonu 14.7.2020. Z účtovnej závierky k 30. júnu 2020, teda predchádzajúce ku dňu uzavretia dohody o vysporiadaní BSM vyplýva, že spoločnosť r o t, s.r.o. mala vlastné imanie v hodnote 118.525,- Eur, pričom vzhľadom na veľkosť obchodného podielu manžela žalovanej 62,50 % základného imania na neho pripadala suma 74.078,13 Eur. Pokiaľ žalobca tvrdil, že k týmto údajom neexistuje potrebné odborné posúdenie, mal vyvinúť dôkaznú iniciatívu. Zároveň preukázala, že zo správy o majetku spoločnosti r o t, s.r.o. vyplýva, že táto disponovala skladovými zásobami, ktoré mali potenciálnu predajnú cenu 410.499,63 Eur. Z uzávierky vyplynuli aj ďalšie skutočnosti, napr. to, že spoločnosť podľa riadku 98 účtovnej závierky vykazovala na strane pasív nerozdelený zisk z minulých rokov, teda dlh voči vlastným spoločníkom v celkovej sume 208.892,- Eur, pričom na podiel manžela žalovanej pripadlo 130.557,50 Eur. Podiel na nerozdelenom zisku, ktorý bezpochyby patril do BSM, pripadol manželovi žalovanej. Toto pasívum súčasne vstúpilo do vyčíslenia vlastného imania spoločnosti. Účtovná závierka potvrdila aj hodnotu zásob v sume 384.595,- Eur. Pokiaľ žalovanej pripadol po vysporiadaní BSM do vlastníctva sporný byt, jeho hodnota 120.000,- Eur nebola rozporovaná, jej manželovi podiel v obchodnej spoločnosti s prihliadnutím na výlučné vnosy žalovanej, a to 30.000,- Kčs a neskôr 10.000,- Kčs, za ktorú manželia nadobudli byt na L. Q. R. D., na podklade zmluvy z 24.5.2000, pričom celá kúpna cena bola uhradená z jej prostriedkov, pričom byt bol v roku 2002 znalecky ohodnotený na sumu 243.680,- Sk. Tento byt manželia zamenili s bytom vo vlastníctve rodičov jej manžela na C. Q. R. D., ku ktorému patrila garáž, ktorý mal znalecky určenú hodnotu 523.060,- Sk. Rozdiel v cene vo výške 279.380,- Sk uhradili manželia už z prostriedkov BSM, a preto

dohoda o vysporiadaní BSM bola vyvážená a ekvivalentná. Okolnosti výlučných vnosov žalovanej tvrdila žalovaná a potvrdil ich svedok žalobcu H. I. B.. Žalobca rozporoval výpoveď svedka iba v častiach, ktoré mu vyhovovali, a nie je prípustné právo voľby v tom, že svedok je v niektorých vyjadreniach dôveryhodný a v iných nie. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že spoločnosť r o t, s.r.o. smerovala ku konkurzu, uvedené z vykonaného dokazovania nevyplývalo. Žalobca tvrdil, že v čase uzatvorenia dohody o vysporiadaní BSM mala spoločnosť záväzky po splatnosti, v čom učinil dôkazný návrh. Z vykonaného dokazovania však vyplývalo, že pohľadávky spoločnosti r o t, s.r.o. tvrdené žalobcom – dlh voči Sociálnej poisťovni, vznikol až o rok neskôr za obdobie máj, jún a júl 2021, kedy za spoločnosť už konal správca. Pri posudzovaní toho, či spoločnosť smerovala ku konkurzu s ohľadom na to, že z nej odišli traja obchodní zástupcovia, čo samo osebe konkurz neindikuje, obdobie, do ktorého spadajú úkony posudzované v tejto veci, patrí do vlny pandémie ochorenia COVID-19, ktorú samú osebe ako aj jej dôsledky nikto nemohol predpokladať. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 7/2012, považuje názory súdu prvého stupňa formulovaných v predchádzajúcom rozhodnutí, že s ohľadom na to, že s odporovaného úkonu nemala prospech, jej nesvedčí pasívna vecná legitímácia v spore za správny, a naopak, považuje za nesprávny záver, že jej pasívna vecná legitímácia v spore svedčí. Právny názor Ústavného súdu SR, týkajúci sa otázky prospechu osoby, ktorá s dlžníkom uzatvorila odporovaný právny úkon a jeho predmet bezodplatne ďalej previedla, nebol nikdy vyvrátený, a to ani iným rozhodnutím Ústavného súdu SR ani rozhodnutiami všeobecných súdov. Tvrdenie žalobcu, že podstata rozhodnutia bol práve prvý citovaný záver a riešenie otázky prospechu nadobúdateľa je iba všeobecným stanoviskom o ústavne konformnom výklade súdov nižších stupňov, resp. o tom, že riešenie tejto otázky nižšími súdmi nemožno považovať za ústavne nekonformné, nepovažuje za právne. Žalovaná by z dohody o vysporiadaní BSM mala prospech, ak by byt predala a získala by z predaja kúpnu cenu. Bezplatným darovaním sporného bytu sa tak bez akýchkoľvek istôt a záruk, napr. v podobe vecného bremena, pripravila o strechu nad hlavou. Prospech z dohody o vysporiadaní BSM tak nemá žiaden.

S poukazom na záver rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/4/2016 z 30.3.2017 publikovaného v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod poradovým číslom R67/2017 žalovaná konala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Neodkazovala na vzájomnú dôveru medzi ňou a manželom, naopak, v konaní opakovane uviedla, že vzájomná dôvera bola narušená, čo ju viedlo najskôr k zrušeniu BSM za trvania manželstva a neskôr k jeho vysporiadaniu. Keď manžela konfrontovala vo veci pôžičky v M. L., odpovedi sa vyhýbal, a až po mesiaci jej povedal, že si zobral pôžičku, aby mohol zaplatiť tovar, čomu žalovaná nerozumela. Na základe toho sa rozhodla podať návrh na zrušenie BSM. Sama nikdy zo spoločných peňazí neplatila nič hodnotné, o čom by jej manžel nevedel, a ani si nikdy bez jeho vedomia nezobrala žiadnu pôžičku. Z veci prejednávanej Najvyšším súdom SR vyššie označeným, vyplývalo, že žalovaná v označenom spore nielen že nevyvinula žiadnu aktivitu, naopak, uznala, že nezisťovala prípadné záväzky darcu a dokonca uviedla, že ak by sa aj darcu pýtala, nič by sa nedozvedela. Nie je vylúčený osobný rozhovor s dlžníkom, kladenie mu konkrétnych otázok, ani dožadovanie sa vysvetlení z predložených dokumentov. Žalovaná uskutočnenie týchto úkonov vrátane polozenia priamej otázky, či okrem dlhu vo vzťahu k M. L. dlžník ďalší dlh nemá preukázala, svedok žalobcu uskutočnenie rozhovoru a predloženie účtovnej závierky potvrdil. V žiadnom prípade nemožno uzavrieť, že žalovaná manželovi iba dôverovala. Navyše manžel žalovanej ku dňu spísania dohody o vysporiadaní BSM voči žalobcovi ani žiaden dlh nemal, keď tento mu z titulu ručenia vznikol až 21. januára 2021. Pokiaľ ide o spornosť dátumu účtovnej závierky, ktorému súd prvej inštancie neprípísal žiaden význam, v konaní žalobca netvrdil, že by údaje v nej neboli správne, teda nebolo preukázané, že by dlžník vo vzťahu k účtovnej závierke nepovedal žalovanej pravdu. Navyše jej manžel platil za byt a energie, pričom tieto skutočnosti pred podpísaním dohody žalovaná preverovala, či jej manžel nespôsobil dlh na týchto platbách. Domácnosť v čase uzatvorenia dohody fungovala rovnako ako predtým. V predmetnom čase boli manželia na 10-dňovej dovolenke v Maroku, teda nič ani nenasvedčovalo tomu, že by mal jej manžel menej finančných prostriedkov. Prípade prejednávanej Najvyšším súdom SR tak nemožno teda stotožňovať s prípadom žalovanej. Pokiaľ súd prvej inštancie žalovanej vytkol, že neučinila zisťovanie v bankách alebo v registri exekúcií či iných osôb, odlišných od manžela, je potrebné konštatovať, že je všeobecne známe, že z dôvodu platnosti NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 žiadna inštitúcia vrátane bánk, súdov a súdnych exekútorov by žalovanej, hoci je manželkou dlžníka, neposkytla žiadne informácie. V čase uzatvorenia dohody o vysporiadaní BSM nedisponoval žalobca vymáhateľnou pohľadávkou ani voči spoločnosti r o t, s.r.o., ani voči manželovi žalovanej. Ku dňu uzatvorenia dohody spoločnosť nemala žiadne pohľadávky po splatnosti. Pokles obratu spoločnosti bol spôsobený pandemiou ochorenia COVID-19 a problémy spoločnosti vznikli až začiatkom jesene

2020. Samotný žalobca sa v tom čase o spoločnosť r o t, s.r.o. začal bližšie zaujímať. Žalovaná tak v čase uzatvorenia dohody ani nemala čo zistiť o prípadných finančných problémoch spoločnosti alebo jej manžela, keď také problémy neexistovali. Ručiteľský záväzok, ktorý na seba dlžník prevzal, žalovanej poprel. Až po rozhodnutí vo veci samej bolo žalovanej doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 26.6.2023, prevzaté 12.7.2023 a s ohľadom na to, že žalobca v podaní poukázal najmä na to, žalovaná sa spoliehala len na dôveru manžela a tento záver súd prvej inštancie prevzal do odôvodnenia rozhodnutia, javí sa, že z pohľadu súdu bolo vyjadrenie významné. Týmto nesprávnym procesným postupom tak súd znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu na spravodlivý proces. Bez ohľadu na to žalobca v konaní nepreukázal ukrátenie uspokojenia svojej pohľadávky, žalovanej v spore nesvedčí pasívna vecná legitímácia a ak by aj tieto podmienky v konaní v odporovacej žalobe splnené boli, žalovaná preukázala, že s ohľadom na všetky okolnosti vynaložila náležitú starostlivosť pre poznanie ukracujúceho úmyslu dlžníka. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná jej nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, tvrdenie žalovanej, že žalobca nepreukázal, že odporovaným právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky a ani v jednom zo svojich písomných podaní a ústnych vyjadrení netvrdil, že dlžník žiaden iný majetok spôsobilý na uspokojenie jeho pohľadávky nemá, považuje za účelové a zavádzajúce. Poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 5.8.2021, v ktorom namietal, že H. I. B. získal obchodný podiel spoločnosti, o ktorej v čase podpisu dohody o vysporiadaní BSM už vedel, že má finančné problémy. Ďalej na vyjadrenie zo dňa 28.10.2021, kde namietal, že rozdelenie vecí, príp. práv a záväzkov bolo H. I. B. a žalovanou úmyselne volené tak, aby stav po vysporiadaní BSM znemožnil alebo úplne vylúčil uspokojenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa. Takisto poukázal na vyjadrenie zo dňa 4.3.2022 a na odvolanie zo dňa 5.5.2022 a na základe uvedeného je zrejmé, celá argumentácia žalovanej je o tom, že žalobca nepreukázal ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa, je bezpredmetná a podľa názoru žalobcu účelová. Z pokynov odvolacieho súdu bolo aj vyhodnotiť, či bolo preukázané, že dlžník disponuje ďalším majetkom, z ktorého by mohla byť uspokojená pohľadávka žalobcu, a teda nemožno tvrdiť, že by nešlo o jeden z nosných dôvodov zrušenia predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobca tvrdil, že dlžník žiaden majetok nemá a tak isto to bolo aj v konaní preukázané. Nemajetnosť dlžníka pritom potvrdil aj on sám, a taktiež aj samotná žalovaná. Dlžník uviedol žalobcovi, že nájom žalovanej neplatí, pretože je firma v konkurze, a teda nájom zaň platí žalovaná. Uvedené potvrdila i žalovaná. Rovnako žalovaná uviedla, že dlžník nemal na svojom bankovom účte nič, iba zostatky z výplat. Uvedené skutočnosti teda neboli vôbec sporné a bolo ustálené, že dlžník nedisponuje žiadnym majetkom. Žalovaná správne konštatovala, že ak žalobca preukázal nemajetnosť dlžníka, nemusela by žalovaná tvrdenia žalobcu poprieť a následne produkovať dôkazy. Uvedené však nevykonala a tieto skutočnosti sa stali nespornými. Žalobca má za to, že počas konania vyšli najavo skutočnosti, ktoré len potvrdzujú, že dlžník nedisponuje žiadnym iným majetkom, z ktorého by mohol byť žalobca uspokojený. Ani samotná žalovaná netvrdila, že ručiteľ vlastní nejaký ďalší majetok. Nerozumie tvrdeniu žalovanej o tom, že mal tvrdiť a preukázať, čo pre zistenie o neexistencii ďalšieho majetku dlžníka učinil, a to minimálne v rozsahu verejne dostupných registrov. V prvom rade si žalovaná predmetný postup vymýšľa tak, ako by sa jej hodilo, pričom takýto postup nie je vyžadovaný zákonom a ani judikatúrou súdov. V druhom rade katastrálny portál nevydáva žiadne potvrdenia o tom, že fyzická osoba nevlastní žiadne nehnuteľnosti. V treťom rade netuší o akej exekúcii žalovaná hovorí, keďže voči dlžníkovi nie je vedená zatiaľ žiadna exekúcia. Žalovaná odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/124/2020, no ten je postavený na úplne inej situácii, v danom rozhodnutí bola riešená situácia, kedy žalovaný sám oznámil súdu majetok dlžníka. V predmetnom súdnom spore však žalobca tvrdil, že došlo k takému zmenšeniu majetku dlžníka, kedy je uspokojenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa znemožnené. Zároveň došlo počas konania k preukázaniu, že na základe spornej dohody získala žalovaná celý bonitný majetok, naproti čomu dlžník získal len obchodný podiel spoločnosti smerujúcej ku konkurzu. Sám dlžník potvrdil, že nedokázal sám nič platiť, pretože spoločnosť bola v konkurze a on nedostal žiadnu výplatu. Žalovaná potvrdila, že dlžník mal finančné problémy a kvôli tomu ho na ulicu nevyhodí, a taktiež že na jeho bankovom účte nemal nič okrem zostatkov z výplat. Žalovaná uviedla, že dlžník uzatvoril 23.10.2019 spotrebiteľský úver, ktorý je povinný v zmysle predloženej zmluvy splácať do roku 2026. Žiadna z týchto skutočností nebola počas konania sporná. Žalovaná žiadne z týchto tvrdení a skutočností nevyvrátila a neprodukovala žiadne dôkazy, ktoré by preukázali majetnosť dlžníka, a vyvrátili by tým tvrdenia žalobcu. Okrem toho žalovaná je manželkou dlžníka a nič jej nebránilo z dôvodu opatrnosti uviesť akýkoľvek majetok dlžníka, z ktorého by sa žalobca vedel uspokojiť. Zároveň je nutné brať do úvahy aj negatívnu dôkaznú teóriu, kedy potom, ako žalobca uviedol, že nemá vedomosť o ďalšom majetku dlžníka, žalovaná absolútne

nenamietala, že by vedela o akomkoľvek majetku dlžníka. V rámci dohody o vysporiadaní BSM dlžník nadobudol obchodný podiel v obchodnej spoločnosti, ktorá však v tom čase smerovala do konkurzu a prostriedky na účte v H. L. O. M. L., na ktorých účtoch nemal manžel žalovanej nič, len zostatky z výplat. Naproti tomu žalovaná nadobudla byt, garáž, osobný automobil, prostriedky na peňažnom účte, a to bez povinnosti vyplatiť manžela. Žalovaná poukazuje na účtovnú závierku, ktorú však podľa jeho názoru pri spisovaní dohody nevidela. Ako už namietal vo vyjadrení 26.6.2023 žalovaná pri spisovaní dohody sa neoboznámila so žiadnou účtovnou závierkou, zostavenou ku dňu 30.6.2020 a na pojednávaní 17.12.2021 poukázal na rozpor v tvrdení žalovanej s jej predloženými dôkazmi, kedy žalovaná uvádzala, že pred podpisom dohody jej manžel priniesol účtovnú závierku zostavenú k dňu 30.6.2020, avšak z predloženej účtovnej závierky vyplýva, že táto bola zostavená až dňa 8.9.2020 a dohoda bola uzatvorená 14.7.2020. Následne žalovaná predložila dokument označený ako „titulná strana účtovnej závierky“, kde je uvedený dátum 6.7.2020, avšak v rámci vyjadrenia 4.3.2022 žalobca namietal pravosť predmetnej listiny. Okrem toho bola táto listina predložená až potom, čo žalobca upozornil na predmetný rozpor v tvrdení s predloženými dôkazmi. Preto žiadal súd, aby na daný dokument neprihliadal práve z vyššie uvedeného dôvodu. Takéto správanie žalovanej preukazuje výlučne jej účelový postup, kedy až po námietkach žalobcu doložila titulnú stranu účtovnej závierky s dátumom 6.7.2020, čo svedčí výlučne o hľadaní cesty, ako vyhrať predmetný súdny spor. Z doteraz predložených dokumentov vyplýva, že žalovaná nedokáže vysvetliť, z akých dôvodov manželia vysporiadali svoje zaniknuté BSM práve spôsobom vyplývajúcim z dohody a jediným vysvetlením je úmyselné ukrátenie žalobcu ako veriteľa. Ak by skutočne žalovaná vychádzala pri spisovaní dohody o vysporiadaní BSM z účtovnej závierky, nič jej nebránilo uviesť do predmetnej dohody hodnotu obchodného podielu. Ekvivalentné vysporiadanie BSM absolútne nevyplýva z dotknutej dohody, je tam len uvedené, že obchodný podiel spoločníka nadobúda do výlučného vlastníctva manžel, predmetná skutočnosť taktiež preukazuje, že žalovaná nemala v tom čase pred sebou žiadnu účtovnú závierku. Ak by ju mala k dispozícii, všimla by si výrazný pokles tržieb a celé preukazovanie zisťovacej povinnosti žalovanej a ekvivalentnosti napádaného úkonu je založené na nepreukázaných tvrdeniach žalovanej v účtovnej závierke, ktorej dátum vyhotovenia s dátumom uzatvorenia dohody vôbec nesedí a výpovedi manžela žalovanej, ktorý je dlžníkom žalobcu a jeho úmysel ukrátiť veriteľa sa prezumuje. Nerozumie tvrdeniu žalovanej, prečo by mal vyhotovovať odborné vyjadrenia, resp. znalecký posudok k cene obchodného podielu. Po celý čas uvádza, že má za to, že žalovaná žiadnu účtovnú závierku nemala pri vyhotovovaní dohody o vysporiadaní BSM. Ak by aj mala túto účtovnú závierku k dispozícii, postupovala s manželom zle, ak pri výpočte vychádzala výlučne z ceny vlastného imania. Bolo potrebné prihliadať na jeho stav, a teda kvalitu a na obvyklú cenu obchodného podielu. Ak teda žalovaná s manželom neprihliadali absolútne na zvýšenú stratu o takmer 40.000,- Eur v porovnaní s predchádzajúcim účtovným obdobím v zmysle predloženej účtovnej závierky, postupovali by pri vysporiadaní BSM nesprávne. Taktiež neprihliadali na odchod troch obchodných zástupcov zo spoločnosti, na výrazný pokles tržieb. Ak by bolo pravdou, že manžel žalovanej si zobral úver z M. L. za účelom vyplatenia tovaru vo firme ako uvádza sama žalovaná a tento úver nebol do dnešného dňa predčasne uhradený z prostriedkov spoločnosti, je celkom zrejmé, že spoločnosť smerovala do finančných problémov. Žalovaná na jednej strane tvrdí, že sa nerozumie do účtovných vecí, ale teraz zrazu v rámci súdneho konania vie vypočítať hodnotu obchodného podielu a to len z účtovnej závierky a hodnoty základného imania. Nie je zrejmé, ako žalovaná môže tvrdiť, že dohoda bola ekvivalentná, keď manžel nadobudol obchodný podiel, ktorý podľa jej tvrdení mal hodnotu 74.078,13 Eur, pričom sama žalovaná tvrdí, že hodnota spornej nehnuteľnosti bola v sume 120.000,- Eur. Rozdiel sumy 45.921,87 Eur je nezanedbateľnou čiastkou, čím tento právny úkon nemožno považovať za ekvivalentný. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie ohľadne vnosov žalovanej do majetku BSM, a to že spoločnosť r o t, s.r.o. smerovala do konkurzu bola dostatočne preukázaná tým, že sa reálne po uzatvorení dohody o vysporiadaní BSM dostala do konkurzu. Konkurz potvrdzuje len jej finančné problémy. Otázka pasívnej vecnej legitímácie bola vyriešená v rámci rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/142/2022 – 299, a taktiež odkazuje na svoje odvolanie zo dňa 5.5.2022, kde zároveň poukazuje na novšie rozhodnutie Ústavného súdu SR, a to nález sp. zn. III. ÚS 141/2018. Pokiaľ ide o vynaloženie náležitej starostlivosti zo strany žalovanej, táto si vo svojich vlastných tvrdeniach rozporuje, keď na jednej strane uvádza, že neodkazovala na vzájomnú dôveru medzi ňou a manželom a naopak v konaní opakovane uviedla, že vzájomná dôvera bola narušená a následne jej nerobí problém uviesť, že s ohľadom na ozrejmenie obsahu účtovnej závierky nemala pochybnosť o vyváženosti dohody vysporiadania BSM. Raz uvádza, že jej manželovi ako dlžníkovi neverila, no na druhej strane mu úplne dôverovala pri údajoch ozrejmovania účtovnej závierky. Z výpovede žalovanej výlučne vyplýva, že spoliehala sa na tvrdenia jej manžela. A pokiaľ žalovaná uvádza, že nie je možné na daný prípad aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/4/2016, nevidí dôvod, prečo by nebolo možné ho aplikovať na predmetný

prípade. Ak žalovaná verila odpovediam dlžníka, išlo jednoznačne o vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami, na ktorú sa žalovaná odvoláva. Že súd prvej inštancie nepripísal spornosť dátumu účtovnej závierky žiaden význam, uvedené učinil práve z dôvodu, že aj táto účtovná závierka mala byť žalovanej predložená jej manželom, teda osobou jej blízkou a má naďalej žalobca za to, že žalovaná nemala v čase pred podpisom dohody o vysporiadaní BSM k dispozícii žiadnu účtovnú závierku. Tvrdeniam žalovanej, že vďaka GDPR by jej neboli poskytnuté žiadne informácie uviedol, že rozhodujúcim nie je, či žalovaná skutočne zistila, či mal dlžník nejakých veriteľov, ktorých mal v úmysle ukrátiť, ale to, či žalovaná konala tak, aby sa o tomto ukracujúcom úmysle dlžníka aspoň mohla dozvedieť do okamihu uzavretia dohody. Register poverení na vykonanie exekúcie ako aj register úpadcov predstavuje verejné registre, kde si žalovaná bez problémov mohla overiť informácie o svojom manželovi, a teda argument s GDPR je v tomto prípade bezpredmetný. Pokiaľ ide o vymáhateľnú pohľadávku, tak pohľadávka veriteľa musí existovať aspoň vo forme budúcej pohľadávky už v dobe, kedy došlo k odporovanému právnomu úkonu. Čo sa týka začínajúcich finančných problémov spoločnosti r o t, s.r.o., konaním bolo preukázané, že spoločnosť r o t, s.r.o., H. I. B., I. J. B. a I. K. L. mali už začiatkom roka 2020 vedomosť o nepriaznivej ekonomickej situácii v spoločnosti, najmä o výraznom poklese tržieb, nízky kreditný obrat na kontokorentnom účte, splatné neuhradené záväzky voči Sociálnej poisťovni. Začiatkom roka 2020 traja kľúčoví obchodní zástupcovia spoločnosti r o t, s.r.o. pre celé územie SR ukončili spoluprácu so spoločnosťou a začali spolupracovať s hlavným klientom

r o t, s.r.o., t. j. spoločnosťou Saint-Gobain Construction Products CZ a.s.. Žalovaná zavádza súd, ak tvrdí, že ručiteľský záväzok, ktorý na seba dlžník prevzal žalovanej poprel. Uvedené nebolo počas konania ani len tvrdené a preukázané. Okrem toho z dokazovania vyplynulo, že žalovaná vedela o kontokorentnom úvere, ktorý bol poskytnutý spoločnosti r o t, s.r.o., a taktiež o ručiteľskom záväzku dlžníka. Je zrejmé, že žalovaná nevyvinula žiadnu relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohla ukracujúci úmysel manžela rozpoznať a v konaní limitovala svoju obranu len na tvrdenia, podľa ktorých sa na dlhy dlžníka pýtala výlučne len samotného dlžníka, ktorého ukracujúci úmysel sa prezumuje, a teda sa odvolala na vzájomnú dôveru medzi ňou a dlžníkom ako blízkymi osobami. Pokiaľ ide o doručenie vyjadrenia zo dňa 26.6.2023, z ktorého mal súd prvej inštancie vychádzať, žalobca poukazuje na to, že spoliehanie sa žalovanej len na dôveru manžela žalobca namietal už v predchádzajúcich vyjadreniach (4.3.2022, odvolanie 5.5.2022), a teda nešlo o nové tvrdenia zo strany žalobcu. Uvedeným sa zaoberal i odvolací súd, a preto nie je možné ustáliť, že súd prvej inštancie vychádzal výlučne z vyjadrenia žalobcu z 26.6.2023. Z mailovej komunikácie medzi právnym zástupcom žalobcu a právnou zástupkyňou žalovanej vyplýva, že predmetné vyjadrenie žalobcu bolo zasielané právnej zástupkyňi žalovanej. Rovnako zo zápisnice z pojednávania z 4.7.2023 vyplýva, že žalovaná bola s predmetným vyjadrením oboznámená, keď súd oboznámil listiny a následne žalovaná nenamietala, že by nebola oboznámená s touto listinou. Aj zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania vyplýva, že súd sa výslovne opýtal právnej zástupkyne žalovanej, či jej bolo doručené vyjadrenie žalobcu z 26.6.2023, na čo odpovedala kladne. Taktiež zo záverečnej reči žalovanej vyplýva, že reagovala na vyjadrenie z 26.6.2023, dokonca sama poukázala na predmetné vyjadrenie. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

5. Žalovaná v replike opätovne poukázala na dôkazné bremeno žalobcu vo vzťahu k existencii vymáhateľnej pohľadávky, k existencii objektívnej stránky odporovateľnosti a toho, že osoba proti ktorej žaloba smeruje, mala s odporovateľného právneho úkonu prospech a že je v spore pasívne vecne legitimovaná. Následne dôkazné bremeno žalovanej je ohľadne preukázania, že úmysel dlžníka ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení namietal tvrdenia žalovanej ohľadne reálneho úbytku v majetkovej sfére manžela žalovanej, toto činí výlučne v kontexte dohody o vysporiadaní BSM a iba masa BSM bola tou, na ktorej zmenšenie majetku dlžníka demonštroval. Zmenšenie v majetkovej sfére dlžníka a objektívne ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa sú dve rôzne veci. Žalobca sa vyjadril iba tak, že nevie o inom majetku manžela žalovanej – dlžníka žalobcu. Tvrdenia žalovanej v tomto smere nie sú účelové a ani zavádzajúce. V pôvodnom rozhodnutí súd prvej inštancie dospel k totožnému záveru, že žalobca nepreukázal ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa pre neexistenciu iného majetku dlžníka, a pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že keďže žalobca nemá odkiaľ vedieť o inom majetku dlžníka, nemožno ho v tomto smere zaťažiť dôkaznou povinnosťou, v novom rozhodnutí súd prvej inštancie tento záver prevzal. S ohľadom na to, že žalobca ani netvrdil že dlžník žiaden iný majetok na uspokojenie pohľadávky žalobcu nemá, a tým k takému absentujúcemu tvrdeniu ani nenavrhol žiadne dokazovanie, nesplnil si svoju v poradí druhú dôkaznú povinnosť. Pokiaľ žalobca uvádza, že preukázal, že tvrdil, že dlžník žiaden iný majetok nemá, a to aj v konaní bolo preukázané, žalovaná konštatuje, že žalobca to v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal. Otázka dokazovania je bezpochyby daná zákonom aj judikatúrou. Pokiaľ ide o to, čo

žalobca mohol alebo mal urobiť, nie je úlohou žalovanej strany ho k takému postupu v priebehu konania nabádať. Žalobca je povinný zamerať dokazovanie na celý majetok dlžníka, a nielen na majetok, ktorý mohol napádaným úkonom z jeho majetku ujsť. Naďalej zotrúva na podanom odvolacom návrhu.

6. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je odvolanie prípustné (§355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že dôkazné bremeno žalobcu je vo vzťahu k existencii vymáhateľnej pohľadávky, k existencii objektívnej stránky odporovateľnosti a toho, že osoba proti ktorej žaloba smeruje, mala s odporovateľného právneho úkonu prospech a že je v spore pasívne vecne legitimovaná. Následne dôkazné bremeno žalovanej je ohľadne preukázania, že úmysel dlžníka ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Objektívna stránka odporovateľnosti spočíva v reálnom úbytku v majetkovej sfére dlžníka. Ak by zvyšný majetok dlžníka objektívne postačoval v čase odporu na uspokojenie veriteľa, nemožno odporovacej žalobe vyhovieť. Pokiaľ však žalobca tvrdil, že nemá vedomosť o ďalšom majetku dlžníka, z ktorého by mohol uspokojiť svoju pohľadávku a dohoda o BSM bola neekvivalentná, keď celý bonitný majetok získala žalovaná, naproti čomu dlžník získal len obchodný podiel spoločnosti smerujúcej ku konkurzu, je nutné tu uplatniť tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje (v predmetnej veci iný majetok dlžníka). Negatívna dôkazná teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná. Následne uvedené tvrdenie žalobcu mala žalovaná možnosť rozporovať, čo v danom prípade neučinila, netvrdila, že dlžník disponuje iným majetkom, okrem tvrdenia týkajúceho sa ekvivalentnosti dohody o vysporiadaní BSM. Aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/124/2020 (na ktorý odkazuje žalovaná) bol skutkový stav taký, že žalovaný sám oznámil súdu majetok dlžníka.

8. K ekvivalentnosti právneho úkonu žalovaná tvrdila, že hodnota bytu, ktorý získala dohodou bola 120.000 Eur, z ktorého započítala len polovicu s prihliadnutím na výlučné vnosy žalovanej, a to 30.000,- Kčs a neskôr 10.000,- Kčs, za ktorú manželia nadobudli byt na L. Q. R. D., na podklade zmluvy z 24.5.2000, pričom celá kúpna cena bola uhradená z jej prostriedkov a byt bol v roku 2002 znalecky ohodnotený na sumu 243.680,- Sk. Tento byt manželia zamenili s bytom vo vlastníctve rodičov jej manžela na C. Q. R. D., ku ktorému patrila garáž, ktorý mal znalecky určenú hodnotu 523.060,- Sk. Rozdiel v cene vo výške 279.380,- Sk uhradili manželia už z prostriedkov BSM, a preto dohoda o vysporiadaní BSM bola vyvážená a ekvivalentná. Odvolací súd udáva, že nie je možné započítať do získania nového bytu hodnotu predchádzajúceho bytu ako vnos žalovanej do BSM, nakoľko zo žalovanou predloženej Zmluvy o prevode vlastníctva bytu (č. I. 92-93) vyplýva, že byt na L. Q. žalovaná s dlžníkom H. I. B. nadobudli do BSM a tento v čase zámennej zmluvy (ktorým získali byt na C. Q.) bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (žalovanej a dlžníka H. I. B.). Preto súd prvej inštancie správne v bode 37. odôvodnenia konštatoval, že nemožno tieto vnosy zarátať vo väčšej výške ako by boli vynaložené (1.326,26 Eur), keďže každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Preto tvrdenie žalovanej o tom, že sporný byt bol nadobudnutý najmä jej pričinením je neopodstatnené. Okrem uvedeného bytu žalovaná v rámci dohody o vysporiadaní BSM získala garáž, osobné motorové vozidlo a zariadenie bytu. K motorovému vozidlu žalovaná tvrdila, že doplácala ešte leasing, ktorý v čase uzatvorenia dohody predstavoval 4.000,- Eur až 5.000,- Eur. Na preukázanie týchto tvrdení predložila lízingovú zmluvu a splátkový kalendár (č. I. 176-177), ktoré zneli na meno dlžníka, avšak žiadnym dokladom nepreukázala, že skutočne žalovaná po uzatvorení dohody uhrádzala tieto splátky a nevyplýva to ani z dohody o vysporiadaní BSM. Napokon žalovaná získala i peňažný účet v H. L., pričom predložila výpis z účtu, že v tom čase bol zostatok na účte 669,55 Eur (č. I. 178).

Dlžník H. I. B. v rámci tejto dohody získal obchodný podiel v spoločnosti r o t , s.r.o. bez bližšej špecifikácie jeho hodnoty. Žalovaná tvrdí, že v čase vysporiadania hodnota obchodného podielu, ktorý získal dlžník bola 74.078,13 Eur, keď z účtovnej závierky k 30.06.2020 (predchádzajúce ku dňu uzavretia dohody o vysporiadaní BSM) vyplýva, že spoločnosť r o t , s.r.o. mala vlastné imanie v hodnote 118.525,- Eur a veľkosť obchodného podielu manžela žalovanej predstavuje 62,50 % základného imania. Z účtovnej závierky k 30.06.2020 predloženej žalovanou vyplýva, že

spoločnosť r o t , s.r.o. v tom čase mala vlastné imanie vo výške 118.525,- Eur, avšak v bezprostredne predchádzajúcom účtovnom období predstavovalo výšku 171.242,- Eur; výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení bol -52.718,- Eur, oproti predchádzajúcemu účtovnému obdobiu, kedy tento výsledok bol -15.260,- Eur. Z uvedeného je možné konštatovať, že hospodárenie v predmetnej obchodnej spoločnosti malo klesajúcu tendenciu, a preto nie je možné jednoznačne konštatovať, že hodnota obchodného podielu predstavovala 74.078,13 Eur. Z e-mailu 24.8.2020 adresovaný na adresu B. pracovníčkou žalobcu (č. I. 119) predložený žalovanou vyplýva, že obchodná spoločnosť mala už v júli 2020 nízky kreditný obrat. To, že spoločnosť mala už v tomto období problémy vyplýva aj zo skutočnosti, že mala neuhradené záväzky voči Sociálnej poisťovni. Hoci z potvrdenia sociálnej poisťovne z 27.12.2021

(č. I. 184) vyplýva, že za obdobie od 20.06.1995 do 31.07.2021 spoločnosť r o t , s.r.o. má nedoplatky poistného za obdobie 05/2021 – 07/2021 v celkovej sume 647.08 Eur, avšak z vyjadrenia nie je zrejmé, že ku dňu 30.6.2020 mala nejaké nedoplatky. Odvolací súd však poukazuje tiež na Záznam o rokovaní s klientom zo dňa 10.11.2020 (č. I. 49), v ktorom sa konštatuje že dňa 22.10.2020 bol klient (spoločnosť r o t , s.r.o.) preradený na odbor Vymáhania a reštrukturalizácie úverov, z dôvodu nedostatočných kreditných obrátov na účte, taktiež polehotných záväzkov voči SP a M. L., klientovi začali výrazne klesať tržby jednak v dôsledku pandémie COVID-19 a tiež v dôsledku, že zo spoločnosti odišli 3 obchodní zástupcovia. Uvedené konštatovanie podpísali všetci traja spoločníci obchodnej spoločnosti r o t , s.r.o. – H. I. B., I. K. L. a I. J. B. a zo záznamu nevyplýva, že by uvedené nejakým spôsobom rozporovali. Teda i tvrdenie, že nebolo preukázané, že odchod troch obchodných zástupcov sa podieľal na znížení kreditných obrátov je neopodstatnené. Dlžník okrem toho nadobudol do výlučného vlastníctva i peňažné účty v H. L. O. M. L., ktorých podľa vyjadrenia žalovanej na týchto účtoch bol zostatok výplat a každý si viedli osobitný účet.

Z uvedeného je nutné prijať záver, že dohody o vysporiadaní BSM medzi žalovanou a jej manželom (dlžníkom) nemohlo byť ekvivalentné, aj keby bolo uznané tvrdenie žalovanej, že žalovaný získal obchodný podiel v celkovej výške 74.078,13 Eur a žalovaná získala byť so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach v hodnote 120.000,- Eur, bytové zariadenie, garáž (bez uvádzania hodnoty v celom konaní), automobil (na ktorý mala doplácať splátky lízingu, avšak ničím uvedené nepreukázala). Pokiaľ ide o účty, nebol rozpor, že žalovaná mala zostatok na účte 669,55 Eur a manžel podľa vyjadrenia žalovanej zostatky z výplat.

9. K pasívnej vecnej legitímácii žalovanej a jej prospechu z odporovaného právneho úkonu odvolací súd zaujal stanovisko už v rozhodnutí č. k. 7Co/142/2022-299, konkrétne v bodoch 8. – 10. odôvodnenia a na tomto stanovisku trvá. Vychádzal pritom z judikatúry Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 44/2007 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod por. č. R 5/2008, sp. zn. 2MCdo/19/2008, sp. zn. 3Obdo/90/2019, sp. zn. 3 M Cdo 15/2010, sp. zn. 5Cdo 101/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod por. č. R 34/2020. V tejto súvislosti poukázala žalovaná v odvolaní na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 6. marca 2012 č. k. II. ÚS 7/2012-9, v zmysle ktorého bolo dané stanovisko, že domáhať sa v súdnom konaní vyhlásenia úkonu za neúčinný voči veriteľovi možno iba vo vzťahu k právnomu úkonu dlžníka, a pokiaľ nadobúdateľ od dlžníka následne prevedie nehnuteľnosť na ďalšiu osobu, neexistuje pasívna vecná legitímácia pôvodného nadobúdateľa, keďže v čase rozhodovania súdu už nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Odvolací súd však poukazuje na neskoršie rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 97/2021-14 4, v ktorom vyslovil záver : „K námietkam sťažovateľky, ktoré ústavný súd na základe jej argumentácie vymedzil pod písm. g) a h), ústavný súd uvádza, že krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý podľa jeho názoru adekvátnym spôsobom vyložil § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka a správne posúdil a vyložil pojem blízkej osoby podľa § 116 Občianskeho zákonníka, ako aj správne posúdil úmysel pri ukrátení veriteľa ako základnej zákonnej podmienky možnosti odporovať právnomu úkonu. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v preskúmvanej veci je potrebné prihliadnuť aj na možnosti následného ukrátenia, reťazenia takýchto prevodov s úmyslom ukrátenia a možnosť podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, dávajúcu veriteľovi právo odporovať právnomu úkonu nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom, ako aj proti tretím osobám za podmienky, že im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnomu úkonu proti ich predchodcovi. Následne okresný súd adekvátnym spôsobom zdôvodnil, ako s prihliadnutím na špecifické okolnosti prejednávanej veci dospel k záveru, že právny úkon – darovacia zmluva z 28. mája 2014 bezprostredne nadväzovala na prvotný prevod z 24. októbra 2013, a tak tvorila sieť prevodov s cieľom dostať vec z bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ekvivalencie do vlastníctva sťažovateľky, pričom spoločným úmyslom osôb bolo ukrátiť, znemožniť

prípadné uspokojenie veriteľa z tejto veci. Pokiaľ okresný súd uzavrel (a krajský súd sa s týmto názorom stotožnil, pozn.), že v okolnostiach veci bolo potrebné zaujať ním prezentovaný názor, keďže inak by inštitút odporovateľnosti úplne stratil zmysel, ak by pasívne legitimovaná osoba z neúčinného prevodu stihla vec bezodplatne previesť na inú osobu, nemožno tento jeho záver z ústavnoprávneho hľadiska považovať za arbitrárny či odporujúci existujúcej právnej úprave obsiahnutej v § 42a a 42b Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti týchto námietok odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z uvedených dôvodov odvolací súd zotrváva na svojom pôvodnom stanovisku k pasívnej vecnej legitimácii žalovanej a v tejto časti považuje jej odvolacie námietky za neopodstatnené.

10. Správne súd prvej inštancie pri posudzovaní náležitej starostlivosti žalovanej vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/4/2016 a poukázal na to, že žalovaná vychádzala z účtovnej závierky, ktorú jej mal predložiť manžel (dlžník), teda jej blízka osoba, s ktorou bol zrealizovaný právny úkon a tento jej mal vysvetliť obsah tejto účtovnej závierky, pričom mu dôverovala, že jej uvádza pravdivé informácie. Žalovaná na jednej strane vo vyjadrení z 26.08.2021 (č. I. 115) uviedla, že jej dôvera voči manželovi sa naštřbila, keď koncom roka 2019 našla doklad z banky, ktorý dokazoval, že jej manžel vložil súkromné financie do firmy a to bez jej vedomia. Pri výsluchu pred súdom na pojednávaní dňa 17.12.2021 (č. I. 151) uvedené zopakovala a doslova sa vyjadrila, že jej dôvera vo vzťahu k jeho finančným operáciám bola otrasená. Na druhej strane na tom istom pojednávaní (č. I. 152) sa vyjadrila, že pri spisovaní dohody o vysporiadaní BSM vychádzal z účtovnej závierky k 30.06.2020 a vychádzala z toho, čo jej povedal manžel, že má 60% podiel v spoločnosti a vzhľadom na to, že nerozumie číslam a pojmom, ktoré sú uvádzané v predmetnej účtovnej závierke musela veriť len tomu, čo jej povedal manžel a dôverovať mu, že pri tých informáciách ju oklamať nechce. Žalovaná teda najskôr tvrdí, že jej dôvera v manžela ohľadne finančných operácií bola otrasená a následne pri spisovaní dohody o vysporiadaní BSM mu dôverovala a vychádzala z toho čo jej manžel uviedol. V odvolaní ďalej namietala, že tiež manželovi položila priamu otázku, či okrem dlhu vo vzťahu k M. L. nemá iný dlh, avšak uvedené tiež vychádza len z dôvery k blízkej osobe (manželovi-dlžníkovi). Odvolací súd priznáva odvolacej námietke žalovanej, že žiadna inštitúcia vrátane bánk, súdov a súdnych exekútorov by jej neposkytla žiadne informácie, avšak o predloženie dokladov z týchto inštitúcií mohla požiadať priamo manžela.

11. K spornosti dátumu účtovnej závierky, keď žalovaná najskôr predložila do spisu účtovnú závierku ku dňu 30.06.2020, ktorá mala byť vypracovaná dňa 08.09.2020 (č. I. 83) s tým, že sa ňou oboznámila pri spisovaní dohody o vysporiadaní BSM dňa 14.07.2020 a následne po námietke žalobcu, že jej táto nemohla byť predložená, keď bola vypracovaná dňa 08.09.2020 (teda po uzatvorení dohody) žalovaná predložila novú len prvú stranu účtovnej závierky k 30.06.2020 s dátumom vypracovania 06.07.2020 (č. I. 174) bez celého jej znenia s tvrdením, že predbežne bola účtovná závierka účtovníkom spracovaná už skôr, avšak bez náležitého preukázania, že skutočne bola účtovná závierka vypracovaná už dňa 06.07.2020 v takomto znení, napr. kto ju spracoval, kedy bola zaslaná na daňový úrad, prípadne inému orgánu a pod. Preto podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná nepreukázala, že skutočne pri spisovaní dohody o vysporiadaní BSM mala k dispozícii účtovnú závierku spoločnosti r o t, s.r.o..

12. K odvolacej námietke, že v čase uzatvorenia dohody o vysporiadaní BSM manžel žalovanej nemal voči žalobcovi žiaden dlh, správne súd prvej inštitúcie vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2022, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod por. č. 2/2022, v ktorom bola prijatá právna veta: „Vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a odsek 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní.“ Podľa ustálenej judikatúry súdov nie je pre úspech žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu významné, že vymáhateľná pohľadávka sa stane splatnou neskôr, ako dôjde k odporovanému právnomu úkonu.

13. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovanej, že nesprávnym procesným postupom súd jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu na spravodlivý proces, keď až po rozhodnutí vo veci samej bolo žalovanej doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 26.6.2023, prevzaté 12.7.2023 a s ohľadom na to, že žalobca v podaní poukázal najmä na to, žalovaná sa spoliehala len na dôveru manžela a tento záver súd prvej inštancie prevzal do odôvodnenia rozhodnutia. Žalobca spoliehanie sa žalovanej len na dôveru manžela namietal už v predchádzajúcich vyjadreniach (4.3.2022, 5.5.2022), a teda nešlo o nové tvrdenia zo strany žalobcu. Z mailovej komunikácie medzi právnym zástupcom žalobcu a právnou zástupkyňou žalovanej vyplýva, že predmetné vyjadrenie žalobcu bolo

zasielané právnej zástupkyňi žalovanej. Rovnako zo zápisnice z pojednávania z 4.7.2023 vyplýva, že žalovaná bola s predmetným vyjadrením oboznámená, keď súd oboznámil listiny a následne žalovaná nenamietala, že by nebola oboznámená s touto listinou. Aj zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania vyplýva (04:01 minútáž), že súd sa výslovne opýtal právnej zástupkyne žalovanej, či jej bolo doručené vyjadrenie žalobcu z 26.6.2023, na čo odpovedala kladne. Taktiež zo záverečnej reči žalovanej vyplýva, že reagovala na vyjadrenie z 26.6.2023, dokonca sama poukázala na predmetné vyjadrenie.

14. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo zásady úspechu v konaní, keď obe strany mali v konaní čiastočný úspech (žalobca v časti určenia neúčinnosti právneho úkonu a žalovaná v časti zamietnutia žaloby o povinnosti žalovanej strpieť úkony žalobcu smerujúce k uspokojeniu pohľadávky).

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, nakoľko predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o určení neúčinnosti právneho úkonu a odvolaniu žalovanej nebolo vyhovené.

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)